

ŠRÁMKŮV PÍSEK 2014

53. celostátní přehlídka experimentujícího divadla 30.5.-1.6.

DIVADLO VOŠTOŠ
DŘINA A PAPIR
ANTONÍN PUCHMAJER D.S.

MIKRLE
DIVADLO KÁMEN

DIVADLO NAJT

FKK
DIVADLO VYDÝCHÁNO
HG FEAT. UHŘÍK

D.R.E.D.
DĚVČÁTKO A SLEČNY

KALD
DS Q10
DS KÁŤAJEBÁRAJESKÁLA
NEGATYV
BUDDETO!

S. M. A. D.

Setkání mladých amatérských divadelníků Dílna Šrámkova Písku — ŠUMPERK 2014

Pořádá o.s. Společnost amatérské divadlo a svět v odborné gesci NIPOS-ARTAMA a ve spolupráci s Městským divadlem, Střední zdravotnickou školou a MÚ v Šumperku. Projekt se uskuteční pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana, z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury s finanční podporou města Šumperka.

Termín: 15.–24. 8., **uzávěrka 30. 6. 2014.** Příjezdy: v pátek 15. srpna 2014 do večera, odjezdy: v neděli 24. srpna 2014 ráno. Nutná účast PO CELOU DOBU dílny včetně závěrečné prezentace!

Věkový limit: 17–33 let, výjimky směrem nahoru jsou možné, ale konzultujte telefonicky, pod 17 let pouze ve výjimečných případech na základě dohody. Pro věk do 18 let vyžadujeme předložení písemného souhlasu alespoň jednoho z rodičů. S sebou: pohodlné oblečení, hudební nástroje, nápady a zvláštnosti (individuální požadavky lektorů jsou uvedeny u anotací jednotlivých tříd).

KURZOVNÉ:

2 500 Kč (kurzovné, doplňkový program, ubytování v domově mládeže v postelích a s určitou mírou soukromí 3–5 osob na pokoji) — doprava a strava za vlastní;

1000 Kč (kurzovné, doplňkový program, bez ubytování) — vhodné pro místní či ty, kteří mají v Šumperku možnost bydlet u známých) — doprava a strava za vlastní. Pro stravování existuje v Šumperku široká škála možností včetně kuchyňky v domově mládeže.

PŘÍHLÁŠKY zasílejte **nejpozději do 30. června 2014** na adresu: NIPOS-ARTAMA, Alena Crhová, P. O. BOX 12 / Fügnerovo nám. 5, 120 21 Praha 2 nebo e-mailem: crhova@nipos-mk.cz. **INFORMACE:** Alena Crhová, tel.: 221 507 968, 604 569 781, Karel Tomas: 221 507 932, 603 480 111, tomas@nipos-mk.cz.

TŘÍDY aneb NA CO SE MŮŽETE TĚŠIT:

A – JEVIŠTNÍ POEZIE POEZIÍ JEVIŠTĚ

Lektor PAVEL KHEK — pedagog, režisér a umělecký šéf Divadla v Mladé Boleslavi

Zapomeňte na recitaci, na umělecký přednes — báseň jako moderní divadlo. Lze vůbec inscenovat poezii? Dílna se pokusí přetvořit mnohdy abstraktní básnický text v konkrétní jevištní tvar. Může být taková adaptace poezie pro báseň obohacující či naopak...? Jak lze pracovat s divákovou fantazií? Básně z děl vybraných spisovatelů nabízejí mnoho prostoru pro jevištní metaforu a my se pokusíme zjistit, kdy je ještě čitelná a kdy už ne. Česká literatura dvacátého století je plná vynikajících básníků. Dokážeme jejich dílo „přečíst“ a dát mu sdělnou jevištní podobu za pomoci všech divadelních prostředků (herec, scéna, kostým, pohyb, hudba)? V neposlední řadě může být právě poezie výborným materiálem ke zlepšení jevištní mluvy, ale nebojte, budeme se vyjadřovat celým tělem. Jak vidno, je před námi mnoho lákavých otazníků...

Účastníci dílny, prosím, seznámte se (podrobně) s díly českých básníků Jiřího Wolкера, Vladimíra Holana, Františka Halase, Jiřího Ortena, Jaroslava Seiferta, Jana Skácela a Václava Hraběte. Alespoň pět básní, které vás nejvíc osloví, s sebou přivezte a jednu z nich nazpaměť naučenou.

CD — JAK UMŘÍT NA DIVADLE I VE FILMU...

Lektoři JAKUB NVOTA — slovenský režisér a PETR NŮSEK — choreograf, učitel a poradce dobových šermů a bojů

Milí, na smrt idúci frekventanti. Ako to bude vyzerat? Naštudujeme spolu najslávnejšie scény od Shakespeara, kde je prítomný súboj.

Napr: Hamlet vs. Laertes (plus celý záver), Zabitie Polonia, Romeo vs. Mercurio, Jago vs. Cassio a iné (... môžete si doniesť vlastné návrhy scén podľa toho, čo ste čítali a poznáte...). A naštudujeme ich najprv tak, že budeme poznať podstatu diela, texty! a budeme spolu riešiť po-

stavy dramaturgicky, ich charakter, zvyky, povahy, zámery a to všetko sa potom presunie do povahy súboja, vytvorí jeho špecifickú podobu, ktorá bude ďalej rozprávať príbeh postáv a bude v sebe mať vzťah a situáciu. A súboj sa bude ďalej inscenovať v špecifikácii, ako by to bolo pre divadlo a ako by to bolo pre film. To je všetko. S pozdravom: **Smrť patrí na forbínu! sa tešia Petr a Jakub!**

F – Proč bychom se netěšili aneb ZKÁZA HLAVNÍHO MĚSTA

Lektor JOZEF KRASULA – slovenský režisér a pedagog

Z každej strany sa na nás rúti nejaká katastrofa: sme ohrozovaní teroristami, prasacou chrípkou, debilnými politikmi, geneticky modifikovanými potravinami, mimozemšťanmi, AIDSom, náboženskými fanatikmi, ozónovou dierou, kravskými prdmi, nedostatkom pitnej vody, blížiacim sa koncom sveta... No, dosť dôvodov na to, aby sme sa zamysleli nad tým, že ako je to s nami naozaj. Má ešte šancu láska, radosť života, tvorivosť, priateľstvo, hra? Vlastnou dramatisáciou poviedky sovietskeho spisovateľa Jefima Zozulju sa pokúsime hľadať odpoveď.

Komu je dielňa určená?

Zújmom, ktorí majú aspoň základnú skúsenosť s divadlom a chcú si vyskúšať prácu herca, dramatika, režiséra, scenografa, hudobného dramaturga...

H – DIVADELNÍ DÍLNA NEVERBÁLNO

Lektor MICHAL HECHT – mim, režisér, pedagog HAMU Praha

Účastníci by se měli na dílně seznámit se základy klasické i moderní pantomimy, improvizace, akrobacie a jevištního pohybu vůbec. Dále si osvojí techniky rovnováhy, vyzkouší si i přemety a salta. Další oblastí, kterou se budeme v tomto týdnu zabývat, je obecný jevištní a scénický pohyb, improvizace a etudování na zadaná témata a s jejich pomocí tvoření vlastních neverbálních příběhů.

Může se přihlásit každý, kdo má rád pohyb a chce si ověřit, jaké možnosti tento prostředek na jevišti skýtá. Potřebujete vhodný oděv a dostatek energie (to ale u všech tříd). Dále s sebou přivezte několik svých oblíbených hudebních nahrávek. Vada řeči není na závadu.

V – AUTORSKÝ COUNTRY MUZIKÁL

Lektor Vojtěch Štěpánek – herec, režisér Divadla Komedie Praha

Autorsko-režijní dílna. Co se vám vybaví, když se řekne české country? Zasněnost. Bláhovost. Na druhou stranu ale i jakási zemitost a poctivost. Poezie i mudrování. Touha po dobrodružství, rybička od Májky. Zidealizované kovbojství a ignorace faktu, že Little Bighorn je jen jednou z kapitol hrůzné genocidy původního obyvatelstva nového světa. Láska ke koním, lesům a týrákům současně. Romanizace nuznosti prázdných kapes i zvláštní vzrušení z nepohodlí a skromnosti. Lyrika i epika. Banální popěvky jako Hej Mary Lou, sejdem se v Nashwillu, sejdem se v Nashwillu, hej hej Mary Lou. Proč tomuto hudebnímu žánru, jenž se u nás těší tak obrovské popularitě a má na naší hudební scéně širokou a pevnou základnu, není věnován žádný český muzikál? Při tom country je tak rafinované, že unese divokou nadsázkou stejně jako silné emoce či poetické obrazy.

Naším úkolem bude vytvořit první český autorský country muzikál s živou hudbou na jevišti.

Autorská část naší dílny bude o vymyšlení silného příběhu a všech mluvených textů a písní včetně hudby. Režijní část naší dílny spočívá v inscenování autorského příběhu a autorských písní, a to tak, aby výsledný jevištní tvar nebyl jen písňovým pásmem, ale aby sděloval ucelený příběh a sděloval jasné poslání. Součástí režijní práce bude příprava koncepce scénografické a kostýmní.

Požadavky – schopnost hrát na nějaký nástroj, minimálně na dřívka! Tento nástroj vzít s sebou, jde-li o nástroje těžko převozná, konzultovat předem s lektorem či s Alenkou a Karlem. Nestydět se zpívat bez ohledu na kvalitu zpěvu. Touha makat přesčas, láska k lančmítu. A také nějaké country prvky v šatníku či výzbroji.

Důležité upozornění: Pokud vás dílna zajímá a neumíte zpívat, nenechte se tím odradit, nejde o Superstar, jde především o tvorbu! Můžete na dílně odhalit autorský nebo režijní talent a o to jde především. Nejde o to někoho traumatizovat nuceným zpěvem.

Jak to vidí vzorek lidí

Šimon Stiburek: Kámen si za ta léta vybudoval tak silnou konvenci, že se ve svém žánru stal vlastně úplně normální činohrou. Letos bych skoro řekl lehkonohou konverzačkou. Bavilo mě to.

Saša Gregar: Pro mě velmi krásné a silné představení. Ocenil jsem, jak je to vystavěné tematicky, zároveň se mi to líbilo interpretací a vůbec způsobem, jakým je to udělané. Bylo to velmi sugestivní, emotivní, v duchu poetiky Divadla Kámen. Moc oceňuji herecký výkon Vladimíra Benderského a muziku.

Petr David a Eva Sajdlová: Alternativní pojetí přednášky o objektových databázích doprovázené hudbou. Dal bych si pivo do papírového voskovaného kelímku a ten párek!

Luděk Richter: Absurdní až surrealistická groteska, komponovaná z opakovaných, přerušovaných a znovunavazovaných obkročných motivů jako hudební skladba. Řekl bych, že díky teatrálnosti a hereckému výrazu zatím nejdiváčtější inscenace Divadla Kámen. Až do konce druhé třetiny dokonce emotivní a napínavá.

Stylizační guláš z kamene!

KlariN: V čem je inscenace Mamut, mamut v kontextu tvorby divadla Kámen experimentální?

Petr Macháček: Bezpochyby největší integraci s hudbou. Třeba inscenace Asi ani zahrada byla sice napůl koncert a napůl divadlo, ale obě části fungovaly spíš odděleně a tady se to spojuje dohromady. Muzika je napsaná přímo pro inscenaci, ale je to koncertní hudba, nikoli scénická. A taky používáme víc stylizací. Většinou hrajeme hry, které mají jasně danou hereckou stylizaci jednu, maximálně dvě, mezi kterými se pak různě přepíná, ale v Mamutovi je jich asi pět, takže v tom máme tak trochu guláš (přátelský smích).

KlariN: Děkuji velmi!

Vytrženo z diskuse

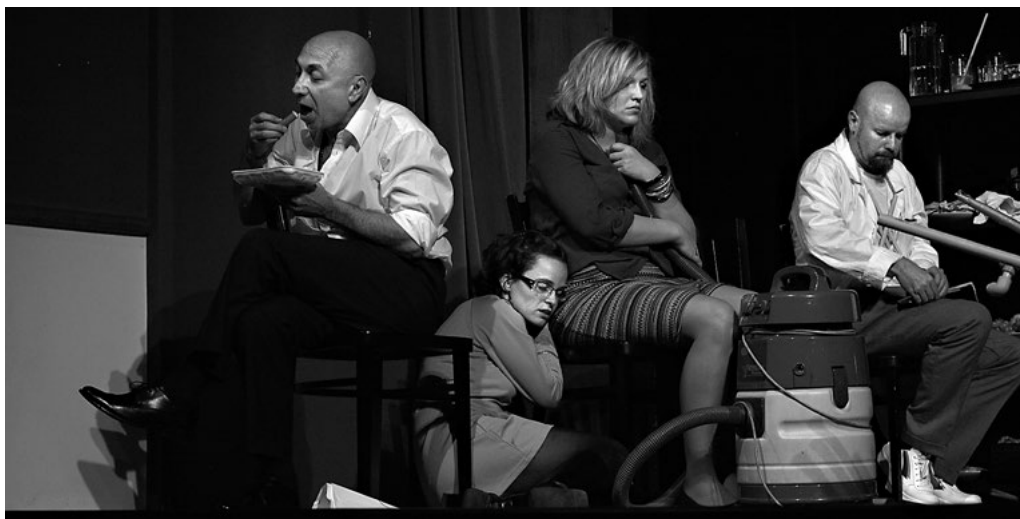
Císař: Divadlo Kámen si vážím především proto, že důsledně pěstuje svou vlastní poetiku, jako v amatérském divadle nikdo jiný, a dokonce i v profesionálním divadle bych našel málokoho, kdo jde podobnou cestou jako Kámen. Soubor dokáže věc, která je na divadle velmi pozoruhodná: slovně a tím, jak pracuje s minimalismem, je schopný na jevišti vytvořit totálně fiktivní svět. Povedlo se to například v případě inscenace *Así ani zahrada*, kdy jsem uvěřil i v létající bagr a další záležitosti. Proto také v inscenacích Kamene tak silně funguje hudba. Soubor ji nepoužívá v klasických atmosférických podobách, je to pro něj samostatná disciplína. Hudba zesiluje symboličnost, která se dá těžko překládat do předmětných představ, a přesto na nás silně působí. Kámen pracuje metodou synchronicity, sledujeme řadu věcí, které se dějí současně — od neustálého uklízení, přes muziku až po dámu s vozíkem, která mě fascinovala nejmíc: do světa matematických symbolů najednou vstoupí někdo, kdo chce z harampádí postavit chrám. Divadlo vždy mělo vztah ke skutečnosti, vždy nastavovalo zrcadlo realitě. Kámen to nedělá, má fiktivní svět divadla a proti němu postaví vozík s nesmyslným harampádím a pak vrchol tohoto střetu: chválu párku. Nejobanálnější realitu v tom všem.

Adámek: Fascinovalo mě, kolik reálných mikrosituací se do takto fiktivního světa dá dostat. Baví mě dvojí jazyk — jazyk literatury, otažitý od všednodenní reality, a zároveň nespisovná slova, zakoktávání, banální otázky a výrazy. Vozík a párek jsou vrcholy představení. U vozíku mě fascinovalo, že šlo o vypjatou dramatickou situaci. Do prostoru vnikne žena s vozíkem, která se s neskutečným timingem neustále vlamuje do soukromí postav, a ty s tím nejsou schopné nic udělat.

Šimko: Na Kameni pozoruju zrání směrem od textu k divadlu. V této inscenaci najednou fungují i velmi dobře připravené mizanscénické fóry. Nádherně jsou například zpracované momenty, kdy hudbu doplňují všední zvuky — vysavač, cinkání lžičky o hrnek. Vklad souboru se mi zdá mnohem silnější, je to čím dál tím kolektivnější dílo. Magickou situací byl posun celé kompozice doleva, to je fór, který mě neuvěřitelně potěšil — postupné tlačení vozíku, přesouvání nábytku, úplně jsem plesal, byl to nádherný moment. A podobných chvil bylo v představení víc. Zajímavé je i filozofické směřování, připomnělo mi to esej o surrealismu, ve které se psalo, že díky němu bylo sakrální nahrazeno profánním. Doporučuju všem, aby si přečetli program, je tam velmi vtipný příběh flipchartu a vůbec je velmi zajímavým doplňkem k celému zážitku.

Zemančíková: Kámen soustavně klade otázku nad jazykem, kterým hovoří svět, v němž žijeme. Ocenila jsem, že soubor v průzkumu jazyka, světa a lidstva šel o krok dál, když herci s cizím akcentem vkládá do úst nespisovné koncovky a další řečové nešvary. Upozornění na jazyk se vám podařilo rozšířit o další kontext a já to, co se v našem světě děje s jazykem, považuju za velmi důležité. Ještě chci upozornit na jeden fenomén, který se objevil i v jiných hrách Kamene: slovní sdělení je často přerušeno nějakým zvukem, což je další drásavý moment naší existence.

Hulec: Zajímalo by mě, jak představení funguje v malém prostoru jejich domácí scény.

Jak to vidí vzorek lidí

Šimon Stiburek: Super muzika, projekce, Warhol. Bohužel na ně nezbylo moc prostoru vedle užvaněného a záhy okoukaného B.

Luděk Richter: Postmodernistický quodlibet. Realistické, lehce afektované herectví se snaží interpretovat text, jenž je spíš snovým proudem vědomí, ale proti tomu jdou projekce, které někdy jen ilustrují vyslovené, jindy jako by se sem dostaly z jiného filmu. Andy Warhol hraný ženou nese nějaký význam, nebo ho mám prostě přijmout, ačkoli podstatou hovorů je sexualita? A ještě: jde víc o Warhola, nebo o Call Girl(s), s nímž/nimiž hovoří?

Jakub Maksymov: Velice mě bavila interpretace Andyho Warhola jako androgyna, jako člověka ocitajícího se mimo čas, rezignovaného na jakýkoli smysl života.

Zuzana Vojtíšková: Přemýšlím, co jsem to vlastně viděla. Na začátku mě to zaujalo, ale pak jsem si říkala, co to vlastně je, kam to vede, co z toho... Moc se mi líbily herecké výkony, nápady, ale vlastně z toho nemám žádný dojem, ani špatný, ani dobrý, ani našťvaný. Nevím, co s tím.

Petr David a Eva Sajdlová: Vnímал jsem to v souladu s programem jako intermezzo, které mi nabízelo zajímavý pohled, obraz, chybělo mi ale téma, nebylo jasné, co to mělo sdělovat. Andy v podání problematické herečky totálně zapadl.

Byl to tak trochu mimozemšťan — rozhovor s Janou Tichou a Naďou Kubínkovou

Vaše představení jsem vnímal jako výlet do muzea Andyho Warhola. Byl takový historický exkurz vaším hlavním cílem?

Jana: Chtěli jsme ho přiblížit dnešním divákům, je to takový výsek jeho života. Před čtrnácti lety jsem od svého přítele dostala knížku Od A do B a zase zpět, chtěla jsem ji udělat na divadle, ale pak jsem čtrnáct let čekala na ty správné lidi. A když jsem je pak potkala, udělali jsme společně inscenaci.

Nada: Myslím, že spousta lidí dnes Warhola vůbec nezná. Mají jen lehkou představu, že to byl nějaký výtvarník z 60. let, který žil v Americe a měl kořeny v Medzilaborcích. Chtěli jsme ukázat, že to byl tak trošku mimozemšťan. Hledali jsme, jaký vlastně byl. Studovali jsme spoustu materiálů, dívali jsme se na všechny jeho filmy, já jsem studovala, jak se pohybuje, jak telefonuje, jak spí. Ono se toho o něm zas tolik neví. Existují nějaké dokumenty nebo televizní záběry, ale na těch se moc neprojevoval. Ve skutečnosti byl velmi plachý člověk.

Hrajete s rekvizitami, které opravdu vypadají jako dobové předměty — vysavač, kamera, atd. Jak se takové věci shánějí?

Jana: V podstatě všechno jsme sehnaly na Aukru. Nebylo to jednoduché, ale chtěla jsem, aby to všechno perfektně sedělo.

Hledali jste v textu také nějaké dnešní téma?

Ano a doufám, že to je trochu vidět. Osamělost lidí, kteří si jen telefonují — dnes jsou na Facebooku nebo si telefonují mobilem místo toho, aby se spolu bavili. Myslím, že text má svůj přesah.

Vytrženo z diskuse

Šimko: Materiál, který soubor zpracoval, pochází z autobiografické předlohy, která je poměrně rozsáhlá. Soubor si zvolil způsob zpracování, který z ní dělá konverzační drama nebo konverzační komedii s ambicí vytvořit psychologický portrét Andyho Warhola a ženy, která je složená z více ženských postav. Do jisté míry tento koncept naplnil. Viděl jsem ale dřívější inscenace souboru a zdá se mi, že se jeho herecký typus například pro Ravenhilla hodí víc než pro tento text. Následkem expresivního hereckého nástupu na začátku jsem si od inscenace vytvořil jakýsi odstup. Text se soustředí na detaily, které vycházejí z rutiny opakujících se deníkových zápisů. Mám pocit, že kdyby soubor ubral nasazení a expresivitu, bylo by to k dobru věci. Warholovy projekty jsou do velké míry založeny na tom, že se monumentalizuje všednost. Herecká expresivita ale neumožňuje všednosti, aby plně vystoupila, a pere se s předlohou. Scénování navíc v řadě případů příliš odpovídalo divadelním konvencím, přestože předloha umožňuje mnohem odvážnější přístup. V některých okamžicích mi vadila také popisnost — například u banánu nebo na některých místech v projekcích. Aby vynikla typická Warholova seriálovost, musely by být obrazy ještě mnohem víc zmnoženy. Představení ale pro mě nebylo nepříjemným zážitkem a musím vyzvednout herectví herečky, která ztvárňovala Warhola. Inscenace je také divácky atraktivní a publikum s ní jde.

Adámek: Můžu dodat detaily. Hodně mě vtahoval text a jeho téma, tak jak jsem ho četl. Myslím, že můžete textu víc důvěřovat. Mrzela mě expresivní herecká akce. Na jevišti vidíme člověka, kterého drží nad vodou „kvákání“ mnoha žen na telefonu. Toto téma je ale bohužel rozbito expresivitou. Popisnost mě napadala každou druhou chvíli. Video k Warholovi patří, ale když dostanu stejnou informaci v textu, pak to zahrajete a ještě se to objeví ve videu, moje zvědavost dostane na frak. Přijde mi, že postava Warhola měla své divadelní prostředí, své tempo, své prostředky. Postava té „povídalky“ byla ale problematická. Co je vlastně to její žvanění? Jak se vytvoří pocit, že Warholovi žvaní do telefonu dvacet různých žen? Měl jsem pocit, že tato postava není divadelním jazykem úplně vyřešená.

Hulec: Inscenace mě vtahuje do Warholova světa se vším, co k němu patří. Když se to podaří, je to nejadekvátnější tomu, co jako divák očekávám. Líbí se mi, že Warhola hraje žena, má to v sobě určitou nepohlavnost. Důležité je, aby bylo ostré světlo a zvuk. V Písku nebyla intenzita zvuku tak silná, jako v Hradci Králové. Inscenace se tím poněkud rozostřila.

Zemančíková: Literární předlohu neznám. V kontextu dalších inscenací jsem uvažovala nad tím, co je vlastně téma, o kterém chceme dnes hrát. Přemýšlíme o tom, jestli se necítíme jako banda bláznů, kteří dělají nesmysl a nevědí, co by měli dělat lepšího? Představení na mě působí, protože tuto otázku akcentuje. V inscenaci jde o obsesi a banalitu — B nereprezentuje normální, ale spíš nenormální, obsesivní život.

Jak to vidí vzorek lidí

Šimon Stiburek: Zřejmě největší experiment na letošním Šrámkově Písku. Líbilo se mi to. Je to inspirující svou formou a Honza bude určitě pracovat na tom, aby to provedení bylo čím dál lepší a komplexnější, až z toho bude tvar, před kterým si sedneme na zadek.

Jakub Maksymov: Nejsilnější moment téhle audiovizuální procházky pro mě přišel v tu chvíli, kdy video nečekaně skončilo. Virtuální průvodkyně mě opustila osamoceného uprostřed stadionu a já jsem prožil šok z nečekaně brzkého návratu do reality. Sundal jsem si sluchátka a vrátil jsem se zpět před místa, na kterých se mi vybavily vzpomínky na události, které jsem neprožil.

Chtěli jsme zapojit koncert Michala Davida

Otázka pro Jana Mocka

Viděl jsem předloni v Praze prezentaci Tvého projektu Kunstakademie, kde jste pracovali s akustikou a posílali různým divákům různé zvukové stopy do sluchátek. Dokončili jste to, nebo se z toho nakonec vyvinul tenhle projekt s tablety? Podobně jako tehdy i teď experimentujete s diváckým vnímáním... Hráli jsme to ještě v Hradci, pak jsme to nechali být. Zbyla nám z toho ta sluchátka... Kolektivní zážitek souvisí s fenoménem augmentované reality, což teď hrozně frčí — funguje to na podobném principu, ale na komerční bázi. Firmy věšejí do virtuálního prostoru nějaké své poutače, ty jdeš s telefonem třeba po Staroměstském náměstí a naskakují Ti popisky... S tímhle jsme chtěli zkusit pracovat, ale ještě úplně jiným způsobem — tohle je zatím jen takový pokus. Zkoušeli jsme to v kostele, teď jsme zase přijeli do Písku, kde jsme to museli úplně předělat pro jiný prostor. Navíc se tu konal koncert Michala Davida, který jsme do toho chtěli zapojit...

-jah-

Vytrženo z diskuse

Šimko: Spíš než o představení šlo o událost či zážitek. Tímto způsobem se dá přenést tvorba zážitku směrem k divákovi. Tento typ produkce jde vždy víc směrem k tomu, co se děje v divákově hlavě. Tím, že se rozdělily kanály, kterými vnímáme věci, vzniká finální fúze jiným a novým způsobem. Cesta diváka je obohacena prvky uměle vytvářené (augmentované) reality a zavádí nás do umělého fikčního světa. Divák vnímá věci, které na daném místě byly nebo mohly být. Někdy to může vést až ke zpochybnění, jestli nejde o vlastní vzpomínky nebo o hru média, které divák více či méně podléhá. Soubor si pro zážitek vybral zajímavé místo, kde v Písku sousedí hřbitov a stadion. Koncept pracuje také s pamětí místa — asociacemi k hokeji a ke sportovním událostem nebo ke koncertu Michala Davida. Událost využila mnohé, co místo nabízelo, ale nevyžila všechno. Na tak krátký útvar ale otevřela řadu možných asociací. Kdyby byl příběh důslednější nebo byla důslednější práce s jeho jednotlivými elementy či s místem, kde se odehrával, mohli jsme být možná svědky ještě něčeho silnějšího. Každopádně na mě událost nějak zapůsobila a jsem rád, že jsem ji měl možnost zažít.

Hulec: Soubor s tímto principem pracoval poprvé v Hradci Králové, kde zavedl diváky do prostředí kostela a nabídl jim tam zážitky, které se staly, nebo možná ne. Cítím v jeho práci řadu věcí, které zatím nejsou dotažené, soubor je na začátku, nabízí a hledá a my procházíme experimentem společně s ním.

Adámek: Práce s technologiemi má svá úskalí. Použití dnes technologií už není samo o sobě tématem. Dataprojektory či kamery se v divadle používají deset, patnáct let. Když ale někdo s technologiemi začíná, prožívá to většinou jako událost. A tady se to myslím trochu stalo. Ale je potřeba jít dál. A druhá poznámka: bavilo mě procházet si stadion, ale nezvládal jsem vnímat slovní projev ve videu. Nejsilnější moment byl, když jsem vstoupil do prostoru stadionu a zároveň se mi průvodkyně ztrácela v davu a já ji nechtěl ztratit. Situace, ve kterých jsem byl, se mi rozvojlily.

Císař: Těžko se to dá nazvat divadlem. Pravdou je, že tento způsob používání techniky vždy posouval divadlo někam jinam. Může to vést až k individualistickému, sólovému prožívání se sluchátky, k vytváření vlastních světů. Ale když se bude tento způsob rozvíjet a budeme divákovi nabízet zážitky, které mu běžné druhy umění nepřinášejí, může to být zajímavé. Pro mě to bylo seznámení s něčím, co je otevřením dalších možností. Nicméně v Hradci jsem to prožíval silněji než v Písku.

Jak to vidí vzorek lidí

Šimon Stiburek: Příjemný pokus. Soubor má kam růst, ale věřím, že to bude stát za to, když vydrží.

Saša Gregar: Velmi spontánní divadlo. Neberu jim, že ho dělají...

Kateřina Crhová: Moc mě oslovila ta energie, se kterou do toho šli. Je skvělé, když mají mladí lidé své téma, které je tak zajímavá a baví. Trochu jsem se v tom ztrácela. Dokonce se mi stalo, že jsem byla vytažená na jevišti. Nejsem typ diváka, který by to vítal, na druhou stranu to byla zajímavá zkušenost, stát na jevišti se zavázanýma očima a vnímat jen ušima, co se kolem děje.

Petr David a Eva Sajdlová: Na začátku jsem vnímali osobní výpověď, nic nám to ale nepředalo dál. Byl tam náznak myšlenky, kterou se ale nepodařilo úplně přenést.

Dneska bych jim už tak polovinu věcí vůbec nedovolil

rozhovor s Lukášem Horáčkem, vedoucím souboru Divadla Vydýcháno

Žáci dramataku Ti už docela vyrostli. Nakolik máš nad nimi ještě vládu jako vedoucí souboru a režisér a nakolik jde o jejich vlastní práci?

Vlastní práce převažuje od chvíle, kdy je inscenace na jevišti. Během samotné přípravy jsem musel naopak dávat víc podnětů, než bych si představoval — vzhledem k tomu, že jsme se rozhodli pro experiment... Dneska bych jim ale už tak polovinu věcí, které se odehrály na jevišti, vůbec nedovolil, nebo bych je chtěl přesněji a jinak.

Řešili jste, co všechno a v jaké míře si můžete dovolit k divákům?

To se pro nás stalo v průběhu času důležitým tématem, experimentovali jsme i s hranicí divadelnosti, zvažovali jsme, co ještě je divadlo, co už není divadlo, co by nám ještě bylo příjemné, co si můžeme dovolit a co si chceme dovolit... a taky co nám divák uvěří a co nám neuvěří. „Věra“ (= víra) pro nás byla zásadním tématem a samotné divadlo jako něco, co je postaveno právě na víře, nám do toho tematicky zapadlo.

Posbírali jste k tématu spoustu materiálu — asi vám bylo líto vyhazovat?

Spousta věcí spadla pod stůl. Možná to pořád působí jako nesourodá směsice, ale vyhazování už proběhlo. Volnější formu jsme ale zvolili záměrně.

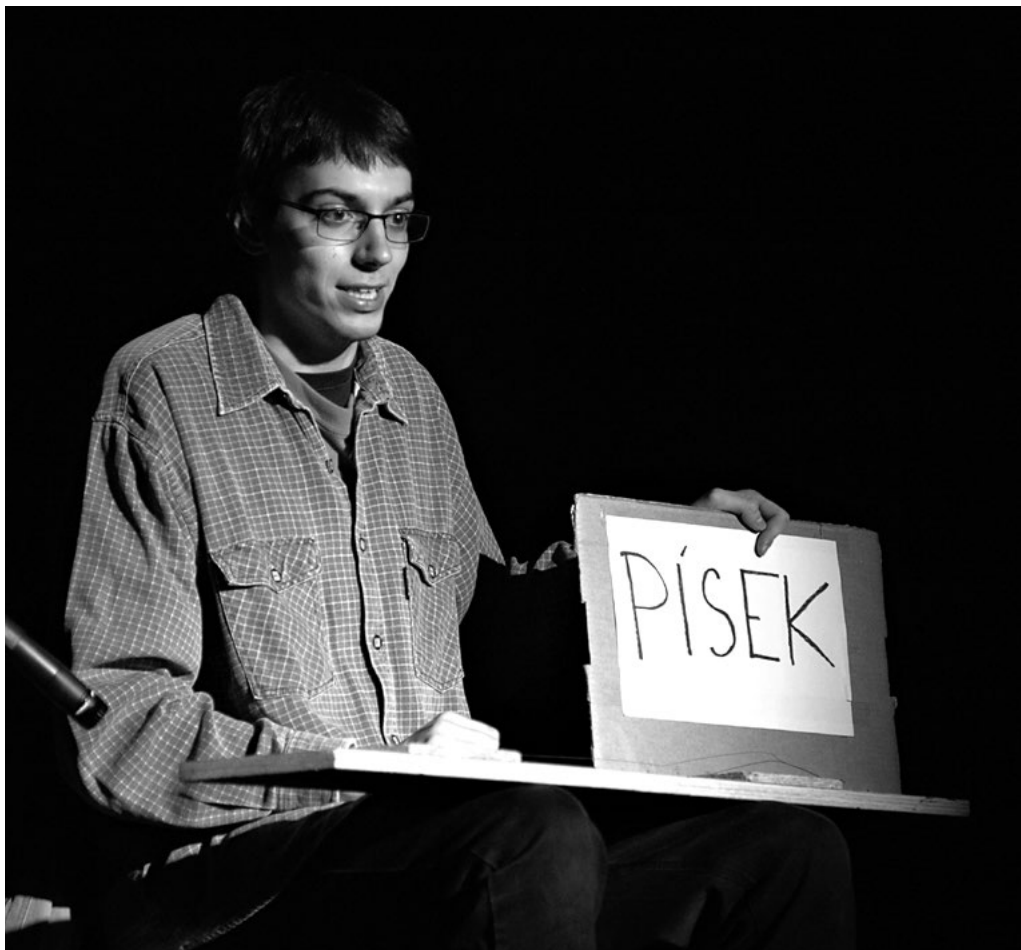
Vytrženo z diskuse

Hulec: Inscenaci lze vnímat z mnoha úhlů pohledu. Buď jako výstup nějaké školní úlohy, nebo jako pokus o nějakou ambicióznější práci. Působilo to na mě tak, že byl soubor rozkročen mezi tyto dva póly, ale ani jeden nebyl dostatečně rozpracován a akcentován. Dokázal jsem v inscenaci dekodovat i prvky určitého psychodramatického divadla, kdy se herci snaží vyjádřit své vlastní problémy a pocity. Ale ani tato rovina, kdy bych měl možnost se o hercích něco dozvědět, nebyla důsledně naplněna, jako by dál nechtěli nebo nedokázali jít. Herci se tu více tu méně šťastně snažili navázat kontakt s diváky. Ale odpověď na otázku, co je vlastně důvěra, víra nebo její zneužívání, soubor nabídl jen v určitých obrazech.

Zemančíková: Mrzí mě, že si soubor otázku, čemu věřím a čemu nevěřím a proč tomu nevěřím, nepoložil dostatečně naléhavě. A nedostatečně zodpovědně na ni hledal odpověď. Na jednu stranu zazněly povrchní volovinky typu „nevěřím kuchařům v televizi“ — ale co to má znamenat? A je to vůbec důležité? Ale pak je tu scénka s dívkou, která mezi diváky vymáhá desetikorunu, a ta najednou byla dobrým upozorněním, jak je snadné něčemu uvěřit a jak se rozhodujeme, čemu věřit a čemu ne. A pak je tu scéna z Maryši, ve které ale přece vůbec nejde o důvěru nebo víru. Je to celé zmatečné, jako by téma víry či důvěry bylo zvenčí tak nějak naočkováno. Když už se s ním soubor dělá, proč se jím nezabývá důkladněji?

Adámek: U podobného tvaru je pro mě důležitá herecká věrohodnost. V inscenaci si vážím dvou chvil: výstupu slečny, která vymáhala desetikorunu, a pak té, která balila chlapce v publiku. Najednou tady vznikly situace a nálady.

Jak to vidí vzorek lidí

Saša Gregar: Bylo to zábavné. Takové zpestření pauzy. Šikovný kluk, umí pobavit publikum.

Kateřina Crhová: Moc jsem se smála.

Petr David a Eva Sajdlová: One-man show. To jsme si užili, zasmáli jsme se. Byla to taková vtipná oddechová vložka. Dalo by se krátit.

Jakub Hulák a Radek Pokorný: Místo opravdu vtipné a invenční, chvílemi takový Jiří Krampol.

Pankáč nikoli!

KlariN: Kde se Postbluespunk vzal, a kde jsi k němu přišel?

Honza Géryk: Původně jsem si tohle vystoupení nachystal na večer divadla jednoho herce, který jsme pořádali u nás v Novém Jičíně. Tenkrát jsem to hrál rozdělené na tři části mezi jinými představeními.

KlariN: Jaké máš divadelní vzory?

Honza Géryk: Mám rád český humor, od Šimka a Soboty až třeba k divadlu Sklep.

KlariN: Jsi pankáč?

Honza Géryk: Ani ne (spiklenecký smích).

KlariN: Díky za představení i spontánní odpovědi!

Vytrženo z diskuse

Adámek: Necítím se být odborníkem na one man komické výstupy. Inscenace mi nicméně přišla vtipná, smál jsem se. Jen mi připadalo, že moc nefungoval vstup hudebního kritika, kterému myslím chyběl vtip. Překvapil mě klid, který herec vykazuje pro tento typ suchého humoru.

Hulec: Byla to typická ukázka standup comedy, která je dnes velmi populární. Herec dokáže s diváky invenčně pracovat. Bylo to vkusné, kreativní představení, o kterém se velmi špatně mluví, protože na něm není co rozebírat. Když jsem představení viděl ve Valašském Meziříčí, myslel jsem si, že herec na konci nezahraje ani notu a závěr tak pro mě byl příjemným překvapením.

Císař: Herec má předpoklady pro to, co dělá. Když na sobě bude pracovat, bude z něj možná jednou slavný bavič.

Zemančíková: Příjemně mě překvapilo, že představení vede skutečně k triumfálnímu závěru, protože na konci skutečně na prkno docela bravurně zahraje. Pointa je dobrá a stojí za ocenění. Inscenace uplatňuje klasický princip, kdy je herec — klaun dlouho za hlupáka a pak na konci bezchybně vystřihne své číslo.

Jak to vidí vzorek lidí

Luděk Richter: Kdyby signalizovali jakýsi tanec obrazů (a od druhé třetiny je zkrátili), snad... Ale oni nalajnují kruhové hřiště, v němž „sudí“ Pýthie kohosi odsoudí k tomu, že se nesmí své budoucí dceři ani dotknout, živit ji, mít ji pod střechem... Nabídnou souvislosti významů, ne-li příběhu, ale ty je těžké najít.

Saša Gregar: K tomu je těžké něco říct, snažil jsem se úporně myslet na to, co to je a o čem to hrajou, ale nějak se mi to vůbec nespojilo. Bohužel. Něco tam asi nevyšlo, protože mě to neoslovilo. Na začátku jsem pochopil, že si chtějí vylajnovat prostor, ale pak jsem nepochopil, k čemu to je.

Jakub Maksymov: Viděl jsem silné významotvorné obrazy, které jsem si ale nedokázal propojit dohromady. Oslovily mě působivé jednotlivosti.

Petr David a Eva Sajdlová: D.R.E.D. znám dlouho a myslel jsem si, že se někam vyvíjí, ale dneska se zdálo, že vůbec ne. Nebylo to o ničem. Použité protředky působily naprosto samoučelně. Dítě na jevišti, to bylo k nepřezítí!

PostKolébava

Petr KlariN Klár

Je mi Ondro velmi líto,
mám s tím problém obrovský,
jest to ovšem nutno říci
každý není Grotowski.

Zaklínání mýtu, ritu
inspirací z antiky,
podlamuje tendence Tvá
obnažovat tatíky.

Důležitým sdělením pak
sloky básně číslo tři
na jeviště Ondro Pumře
batolata nepatří!

Vytrženo z diskuse

Hulec: Soubor sám cítí, že se mu představení nepovedlo. Začátek se pokazil a pak už jej nedokázali nahodit.

Koulelo se koulelo červené klubíčko, komu ty se dostaneš, má krásná holčičko.

Jak to vidí vzorek lidí

KlariN: Příjemné setkání sakrality prostoru a smyslnosti performerek.

Petr David a Eva Sajdlová: Částečně přednáška, která připomene mýtové kořeny pohádky O Červené karkulce včetně obsažené sexuality. Příjemně postavená inscenace, má myšlenku, neurazí...

Slečinky, Karkulka, vlk!

KlariN: Jak se stane, že se slečinky potkají s kázáním, Karkulkou, vlkem a violou da gamba?

Kateřina Prášilová: My se letos intenzivně věnujeme klasickým pohádkám a v nich obsaženým archetypům. Rozhodli jsme se na tom pracovat, protože jsme si pro sebe teprve nedávno tuhle oblast objevily. Potom Jarka našla ta kázání a nám přišlo, že to k tématu sedí jak hrnec na prdel (rozpus-tile se kření). To spojení nám přišlo prostě kouzelný.

Jarka Holasová: Spouštěcím momentem byl festival barokní hudby a divadla Theatrum Kuks. Protože to máme do Kuksu kousek, tenhle projekt jsme připravili přímo pro festival. Po docela dobré odezvě jsme si řekli, že je dobré šířit to dál. Dneska jsme si nicméně trochu naběhli, protože jsme si hrozně chtěli zahrát v kapli a podcenili jsme možnosti světla, což se nám vymstilo při stínohře. Ale o to víc to bylo alternativní (směje se).

Vytrženo z diskuse — Kráska v dřevě spící & Kázání děvčátkům a slečnám

Hulec: Připomínka na začátek: v Hradci Králové se nám zdálo, že inscenace mají společné prvky, a tak jsme je navrhli spojit do společného projektu.

Zemančíková: Případá mi, že jde o barokní triptych. Co je na něm experimentujícího? Jsem přesvědčena o tom, že místa mají svá jména a jména mají svou magii. A když člověk na nějakém místě dlouho žije, musí na něj působit svou pamětí a krajinou. Takže když je někdo z Jaroměře a chodí do školy pojmenované po hraběti Šporkovi, nezbyvá mu než se zabývat fenoménem barokního divadla. Soubor inscenoval pohádky, které patří k základům evropského povědomí, ovšem čerpal z textů francouzského spisovatele Charlese Perraulta, ve kterých se — narozdíl od české přebásněné verze — vyskytuje i téma lidožroutství. A baroko se tohoto tématu rádo zmocnilo a přidalo k němu ještě moralitu. Je ovšem škoda, že kostel, ve kterém se hrálo, neměl dobrou akustiku pro mluvené slovo.

Adámek: Předem chci říct, že z mého pohledu se jedná o divadlo, které už má svůj styl a cestu. Mé výhrady tedy míří o patro výš. Navíc: výhrady, které jsem měl k první části Šípkové Růženky, byly v druhé v podstatě vyřešeny. První mou výhradou byl temporytmus, čekání, než se něco vyřeší přes tmu, bylo prostě moc dlouhé. Večer to ale bylo v pořádku, rytmicky vše klapalo báječně. Přišlo mi také, že se ráno příliš pedanticky pracovalo s loutkami. Když ze šesti šuplíků vyjde šest vil, je to hezký efekt. Je ale pokažený tím, že se nejprve rozdá šest příborů a ještě se těmi šesti šuplíky předem manipuluje. Večerní vyprávění přes šuplíky mi ale přišlo báječné. Ke Karkulce: vyprávět Perraultovu Karkulku přes barokní kázání je výborný nápad, jenže soubor nám nabízel spíš přednášku. Fungovat to začalo až u poučení. Do té doby mě představení až „prudilo“, připadal jsem si jako na výchovném koncertě.

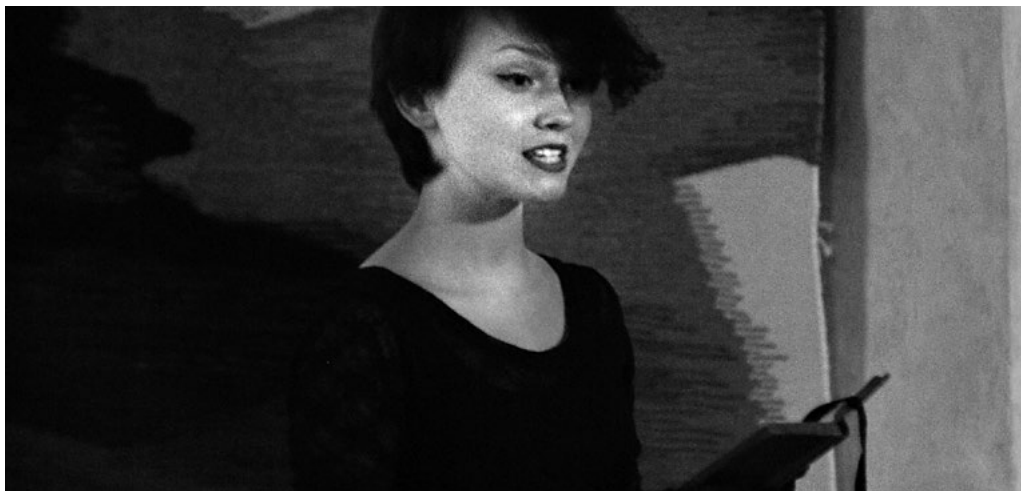
Hulec: První, dětská část vycházela podle mého názoru popisností vstříc dětskému publiku, které je méně zkušeným divákem.

Císař: Barokní kázání byla obvykle silně scénovaná. Kdyby se do této polohy dostalo i toto představení, fungovalo by asi jinak.

Zemančíková: Kázání prostě nebylo napsané pro holku, je pro kněze, takže je dívky myslím ani nemohly utáhnout. V projevu jsou něčím trochu jiné a je tam zádrhel.

Šimko: Kdyby byla situace Kázání uchopena tak, že by si soubor na faráře spíš hrál, parodoval ho, mohla by mít autentičtější ráz. K Šípkové Růženke: v první části mě bavilo sledovat, jak předměty odkazují na svou funkci a zároveň fungují v pohádce. V druhé části se mi čistota scénografického řešení změnila na větší chaos.

Luděk Richter (publikum): Nepovažuju za šťastné, že porota z inscenací udělala triptych, pokud to nebyl záměr souboru. Kdybychom si je rozebírali konkrétně, našli bychom spojitosti jen velmi, velmi vzdálené. U Šípkové Růženky nesouhlasím s Jiřím Adámkem, vnímal jsem to přesně naopak než on. První část mi přišla velmi dobře vypracovaná, s výbornou a přesnou prací s loutkou, problémem je, že všechno trvalo o něco déle, než mělo. Druhá část mi přišla temporytmicky a stavebně jako zakopávání a bloudění, cesta bažinami.

Jak to vidí vzorek lidí

KlariN: Mám velkou radost z toho, že je tady soubor, který přemýšlí koncepčně a zároveň s citem k žánru, který si vybral.

Petr David a Eva Sajdlová: Ráno to byla pohádka pro děti, těšil jsem se na večer, protože bylo nastavené velké očekávání na celý den, ale přišlo zklamání. Začínalo to jako rakvičkárna, ale tahle poetika se postupně vytratila a rozvezlo se to do jakéhosi zvláštního stavu, kdy jsem nevěděl, proč jsou volené takové prostředky, k čemu to vlastně slouží, proč královna koná tak, jak koná, kde se to v ní bere. Nejsem pruderní, ale syrové maso... podle mě je to do jiného špílu. Jako by chtěli za každou cenu šokovat. Víc bych si to asi užil v náznamech.

Růže, horror, džez!

KlariN: Jaký je Váš vztah k hororu?

Kolektiv Mikrlé: Uctíváme hlavně Alfréda Hitchcocka!

KlariN: Takřka celodenní pauza mezi dvěma polovinami představení byla vynucená organizací předhlídky?

Kolektiv Mikrlé: Ne, je to součástí našeho konceptu, jako způsob prezentace sta let, které Růženka prospala.

KlariN: Žánr vaší inscenace jsem si pojmenoval jako hororově-loutkovou site-specific, odkud se vzala nábytková idea?

Kolektiv Mikrlé (vespolný, přitakávající smích): Nejprve přišel námět, pak se zjevil nábytek jako klíčový scénografický prvek, který byl sice nejdřív zavrhnut, ale během zkoušení se nakonec prosadil.

KlariN: Původní pohádku jste výrazně aktualizovali?

Kolektiv Mikrlé: Naopak, přesně takhle brutálně to Charles Perrault napsal.

Jarka Holasová: Pohádka pochází ze sbírky Pohádky mé matky husy.

KlariN: Moc děkuji za představení i příjemný rozhovor!

Sedmá víla? My pro ni nemáme příbor!

Jak to vidí vzorek lidí

Saša Gregar: Byla to taková vizuální audioanimace. A mnohem zábavnější než noční četba na Vltavě. Oceňuju dokonalou přesnost práce. Je to ohromně zábavné, právě tou vizualizací. Jsou moc šikovní.

Kateřina Crhová: To je moje hrozně oblíbená inscenace, viděla jsem to už asi popáté a hrozně si to užívám. Je mi líto, že tenhle ročník končí a že ti, kteří to v Písku viděli poprvé, už asi nebudou mít možnost to vidět znova. Člověk si v tom totiž podruhé najde spoustu nových detailů, má možnost se dívat na věci, které předtím nestačil obsáhnout a poskládá se mu to do ještě bohatšího celku.

Petr David a Eva Sajdllová: Chápal jsem, že šlo v základu o nějaké cvičení, bylo pro mě zajímavé, jak používali rozhlasové prostředky, které kombinovali s hereckými postavami, i když to možná mohlo fungovat i svébytně jako rozhlasová hra. Byla to ale celá hodina, prostředky se vyčerpaly a pak už se to opakovalo — mohlo by se to zhutnit.

Některé detaily potřebuje divák vidět — rozhovor s jedním z herců Bořkem Jourou

Jak jsem dnes viděl ve vašem představení, herectví je opravdu špinavá práce — nalili jste na sebe opravdu všecko možné. Jak tahle inscenace vznikala? Byla to školní práce na KALD DAMU?

Základem byl workshop s Petrou Tejnorovou a s Honzou Burianem, kde jsme se učili práci se zvukem a ruchy, které bychom mohli někdy potenciálně využít při performernské činnosti. Petra Tejnorová zrovna měla rozečtenou nějakou brakovou literaturu a bavilo ji s námi pracovat. Řekla, ať si zkusíme přečíst něco dalšího a v závěru workshopu jsme měli jednu povídku shrnout čistě přes ruchy. Na základě toho pak vzniklo tohle představení. Přečetli jsme ještě dvě další povídky, spojili to nějak dohromady, Petra Tejnorová udělala dramaturgický výběr a už to jelo.

Který z těch ruchů vás nejvíc baví?

Určitě větev — na jedné straně se šlehne větví do mikrofonu a pak se ještě bouchne kokosem do dřeva a vznikne iluze toho, že vás praštila větev do čela. To je nejděčnější a i pro nás nejobtavnější.

Zkoušeli jste inscenaci někdy nahrát a skutečně vysílat jako čistě rozhlasovou hru?

Když je to jenom zvuk, nefunguje to. Některé detaily potřebuje divák i vidět.

Je pravda, že mi nejvíc fungovaly situace, kdy jsem viděl jednat postavy — třeba výborného upírka.

Ale zase tomu tahle forma sluší. Kdybychom se snažili navážno zinscenovat příběh těchto braků, vypadalo by to asi hloupě. Takové příběhy potřebují stylizaci a ta naše je myslím docela neokoukaná.

PÁTEK 30. KVĚTNA

- 17.45 zahájení přehlídky ^{DFŠ}
18.00 DIVADLO VOSTOŠ, Praha — SLZY OŠLEHANÝCH MUŽŮ — doplňkový program ^{75' DFŠ}
20.00 DŘINA A PAPÍR, Lednice — GILGAMESŠ ^{45' KD-ls}
21.30 ANTONÍN PUCHMAJER D.S., Praha — BE POZZY! ^{80' DPČ}
23.15 debata o představeních ^{DPČ}

SOBOTA 31. KVĚTNA

- 9.00 MIKRLÉ, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř — KRÁSKA V DŘEVĚ SPÍCÍ — 1. část ^{25' DPČ}
9.45 DIVADLO KÁMEN, Praha — MAMUT MAMUT ^{90' DFŠ}
11.45 DIVADLO NAJT, Pardubice — ANDY WARHOL — OD A K B A ZASE ZPĚT ^{55' KD-vs}
13.00 FKK, Praha — KOLEKTIVNÍ ZÁŽITEK ^{ZS}
13.30 debata o představeních ^{DPČ}
14.30 DIVADLO VYDÝCHÁNO, ZUŠ Liberec — VĚRA 2.014 ^{30' DFŠ-j}
15.15 HG FEAT. UHŘÍK, Nový Jičín — POSTBLUESPUNK ^{35' DPČ}
16.10 D. R. E. D. (Náchodsko/Kladsko/Pražsko) — KOLÉBAVA ^{45' DFŠ-j}
17.30 DĚVČÁTKO A SLEČNY, ZUŠ F. A. ŠPORKA Jaroměř —
KÁZÁNÍ DĚVČÁTKŮM A SLEČNÁM ^{40' KST}
18.30 FKK, Praha — KOLEKTIVNÍ ZÁŽITEK ^{ZS}
20.00 diskuse s Jiřím Adámkem — Katedra ALD DAMU — doplňkový program ^{45' KD-hs}
21.00 KALD DAMU, Praha — J. SINCLAIR — UMĚNÍ BRAKU
ON AIR — doplňkový program ^{60' KD-hs}
22.30 MIKRLÉ, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř — KRÁSKA V DŘEVĚ SPÍCÍ — 2. část ^{25' DPČ}
23.15 debata o představeních ^{DPČ}

NEDĚLE 1. ČERVNA

- 10.00 DS Q10, Studio Divadla DRÁK, Hradec Králové — V MELOUNOVÉM CUKRU ^{75' DPČ}
11.45 DS KÁTAJEBÁRAJESKÁLA, Most — MCHS (WE WANT WORD) ^{30' DFŠ-j}
13.00 NEGATYV, Telč — SEŽRAT BOTY ^{30' DPČ}
14.00 BUDDETO!, Plzeň — NAZÍ ^{50' DFŠ-j}
15.15 debata o představeních, závěr přehlídky ^{DPČ}

OZNAČENÍ PROSTOR

- KD Kulturní dům CK Písek
KD-vs Kulturní dům CK Písek — velký sál
KD-hs Kulturní dům CK Písek — hudební sál
KD-ls Kulturní dům CK Písek — loutkový sál
DFŠ Divadlo Fráni Šrámka
DFŠ-j Divadlo Fráni Šrámka — s divákem na jevišti
DPČ Divadlo Pod čarou Písek
KST Koncertní síň Trojice
ZS Zimní stadion

REDAKCE

Jakub Hulák (editor), Petr (Klarin) Král, David Slížek, Radek Pokorný (grafika)
Foto Milan Strotzer
Vydává NIPOS-ARTAMA Praha
Tisk Centrum kultury Písek
Redakce sídlí ve 4. patře Kulturního domu
Uzávěrka čísla 1. června 2014 ve 5.11